

Маскоўскі кангрэс жанчынаў

Пачынаючы ад 24-га чэрвеня, у Маскве адбываўся Сусветны Кангрэс Жанчынаў, які трывалі цэлы тýдзень. Можна сказаць, што гэты Кангрэс вызначаўся наячаванымі да гэтага часу інцыдэнтамі і канфліктамі.

Іх правіла ў савецкіх умовах, такія арганізаціі дзеюць бліз інцыдэнтаў і пераходаў. Аднак гэтым разам, заходнія карэспандэнты зъ ўздеўленнем адзначылі: «дэмантстраціі» выхад з залі падседжаньня ўсёй італьянскай дэлегацыі ў знак пратеста супраць прамовы аднайзь кітайскіх дэлегатак, а на наступны дзень — спробу кітайской дэлегацыі выступіць з пратэстам супраць прамовы дэлегаткі Інды, якія глядзячы на тое, што старшыня-Ангелька не дала ёй права голаса.

Трэба адзначыць, што сусветны Кангрэс жанчынаў ня мае характеристу камуністычнага звязку. Дэлегацыі паасобных краін ў складаюцца з прадстаўніц арганізацый, якія зусім ня звязаныя з кампартыей.

Зусім натуральная, аднак, што дэлегацыі гэтых звязаных сацыялістычных краін ў складаюцца цалкам з жанчынаў якіх цікі ўнікальныя звязаныя з камуністычнымі партыямі гэтых краін, а таму ў сваіх прамовах абараняючы афіцыйны ўрадавы пункт гле-джаньня.

І вось, прысутнасць і актыўны ўдзел у працы Кангрэсу кітайской дэлегацыі і

ПАРАУКА

У справаўдзычы, «10-ы Кангрэс БАЗА», надрукаваны ў № 7 «Бацькаўшчыны» за 15 чэрвень сёлета, у першым сказе была дапушчаная наступная недакладнасць: заміж «1-га і 2-га чэрвена сёлета адбыўся ў Нью Брансвіку (штат Нью Джэрзі), 10-ы Кангрэс Беларуска-Амерыканскага Задзіночаньня (БАЗА)», павінна быць: «1-га і 2-га чэрвена сёлета адбыўся ў Нью Ерку 10-ы Кангрэс Беларуска-Амерыканскага Задзіночаньня (БАЗА)».

Два аспекты...

Заканчэнне з 1-ай бач.

даў Савецкага Саюзу зьяўляеца мясцовы нацыяналізм. Гэта значыць, у Беларусі — беларускі, на Украіне — украінскі, у Грузіі — грузінскі. І гэтых далей. Але няма мовы пра нацыяналізм вялікадзяржавы.

Пленум ЦК засудзіў месяціцтва, пра- пагаваныя нацыяналінай апрычонасці асадобленасці, ідэялізацію мінушчыні, выхваленіе рэакцыйных традыцый і звычаяў.

Гэта ўсе тычыцца мясцовых «нацыяналізмаў», бо вялікадзяржавы нацыяналізм ня можа хварэць на месяціца, на імкненіе да асадобленасці. У паста- нове пленуму ЦК сказана, што треба змагацца супраць усякіх праіваў на- цыяналізму. Тут маецца на ўзве аб- ронны патрыятызм паняволеных наро- даў.

У пастанове пленуму ЦК сказана, што треба «актыўна спрыяць узаемнаму ўз- баражэнному культуру народу Савецкага Саюзу». А на справе гэтага азначае- гвалтоўнае накіданье вялікадзяржав- най культуры на культуру паняволе-

спрычыніўся да тых дзівосных інцыдэн- таў, абы якіх мы толькі што прыгадвалі ў якія, дарочы, савецкім журнналістамі ў іхных справаўдзычы, абы працы Кангрэса не прыгадваюцца.

Італьянская дэлегацыя, у склад якой ўваходзіць цэлы шэраг выдатных італьянскіх камуністак, пакінула залю пасе- джаньня, калі сібра кітайской дэлега- цыі сказала ваяўнічую прамову, накі- ваную супраць тэорыі і практикі мірна- га сусіданства. Траба адзначыць, што італьянская кампартыя цяпер больш чымся якай-небудзь іншай кампартыя ў сівеце запікаўленая ў тым, каб пака- заць сібе перад сусветнай італьян- скай грамадзкасцю як партыю «куль- турную», як партыю, якак адмовілася ад гвалтоўных мэтадаў клясавага змаган- нія. Тому тая лінія ваяўнічага камунізму, якую праводзіць кампартыя Кітая, італьянскім камуністам зусім не пада- баецца.

У сваю чаргу кітайская дэлегацыя, якія рапрэзэнтуе, як мы ўжо сказали, кампартыю Кітая, заявіла праістоту супраць звойнага прадстаўніці Інды з прычынамі гэтак звязаных пагранічных ін- цыдэнтаў, якія адбыліся год таму паміж абедзвюма краінамі і выклікали вялізную рашчараваніе ў Інды.

Гэтыя «жаночыя» спрэчкі ё скандалы, маглі-б' быць анэктычныя, калі-б' яны не адлюстроўвалі тых вялізарных звяза- наў, якія адбыліся ў адбываюцца ў гэ- тых звязаных сацыялістычных лягеры.

А гэта звязаўлеца працэсам сусветна- історычнага значыння, які кладзе пачатак зусім новай эры ў галіне міжна- роднай палітыкі. Скончылася пасльвя- енная эпоха, якая вызначалася супра- цтвастаўленнем двух аўдзінных, мо- на ўзбройных лягероў і пачынаеца новая эпоха, у якой палітыка будзе куды больш складанай таму, што заміж дзялоў вялікіх дзяржаваў, мы цяпер маем справу з думікімі, структурой якіх цяпер больш складаная ўсе нутрана- супяречлівыя характеристики.

Вось што шыра «Літаратура і Мастац- тва» пра нядынай выступленыі Міхася Забейдзі-Суміцкага ў Беларусі:

«Гастроўныя выступленіні ўядомага беларускага сьевака Міхала Забейдзі ў нашай рэспубліцы, якія адбыліся ў Ві- цебску, Магілёве, Гомелі, Пінску, Бе- расці, Баранавічах, Горадні, Лідзе і нароці, 5 чэрвеня ў Менску, прыцяг- нулі да сябе вялікую ўвагу слухачоў.

«Кажы, хто пабываў на сольных кан- цэртах М. Забейдзі, мог пазнаўдзіму апніцца ягоныя першаклассныя выканані- чыя здольнасці. Валодаючы ад прыро-

ды выключна прыгожымі голосам, ар- тисты надзвычай тонка раскрываю ў кожным вакальнym творы щырьную па- стычную душу, вельмі характэрную для славянскіх народу. Сыпняўні М. Забейдзі ўласцівыя глыбокі піяццоги лі- рызм, што вельмі ўдала спалучаецца з драматычнымі темпараментамі. Міхал

Іванавіч (!?) здолеў да сяньняшняга дня захаваць прыгожасць свайго испані- торна цудоўнага голасу.

«У першы аддзел сольных праграм, выкананай артыстым перад менскімі слухачамі, уваходзілі разнастайныя тво-

ры: італьянская вакальная п'еса Каль- дары «Як сонца прамен», Раманс Шу- берта «Фарэль», творы чэскіх кампазы- тараў Смотаны, Добіаш, Курніка.

Значнае месца ў праграме занялі творы

Савецкіх, у тым ліку беларускіх аўта-

раў. З асаблівай цяплынай прагучэла

песня «Ціха, так ціха», апрацаваная самым Забейдзі разам з кампазитаром

Ф. Хайнам. Гэты твор артысты прысы-

ціў свайму сябру — вядомаму беларус-

каму паэту М. Танку.

— Цяжка будзе, спадар сэнатар.

— Думаю так. Шмат з нас застанеца на гэтых прыгожых і праклітых горах. Але, што-ж, гэта так проста — трэба ісць...

— Але зашто?

— Дараежнікі, вось і вы мне паставілі пытаньне, якога я бываюць і штодзен чую.

— І рабтам дадаў войстрым тонам загаду:

— Вось мой афіцэр сувязі. Дагаварэцеся зь ім і... бывай- це жывы.

*

Добрых людзей на сівеце, нажаль, не зашмат. Тому варта аб іх пісаць і прыгадваць, які-бы нацыі яны ня былі.

Аб Камінскім шмат напісаў ведамы польскі публіцысты і пісьменнікі, беларускі шляхціц зь Меншчыні, Мэльхёр Ваньковіч у сваіх трохтомных рэпартажох спад Монте Касыно. Ваньковіч траба аддаць належнасць: ён — чалавек асабістай адважніці, і, глядзячы на дзяўчынку кіляграмаў свайі жывой вагі, лазіў па горах падчас бітвы і запісаў ды фатографаваў. Аднак ён на ўсюды мог далезыці, таму ягоныя майстэрскія рэпартажы часта далёкі ад рачайнасці, бо пераважна піса- ны з рэляцыяў уздэхніцкай пасля бітвы. А рэляцыі часта бывалі супяречныя: адзін бачыў дваццаць Немцаў, а другі, які ўвесь час ішоў разам зь ім — толькі двух.

Усё-ж, здаецца, што ў дачыненіні да Камінскага ў сваіх рэпартажох (якія я, нажаль, цяпер пры сабе ня маю) Ваньковіч быў аўктыўным. Ваньковіч прыгадаў гісторыю майго асабістага прыяцеля Крыўца. Гісторыя амаль аўтэнтычная, як і сына дзядзькі Лукаша і характэрная для тагачасных беларускіх умоваў.

Крыўец быў сведамым і ярым беларускім нацыяналістам і надзвычай здольным дзяяцю. Толькі вось наячыцца для нашай тагачасной маладзі (ды я ня толькі маладзі, г. зв. Заходніяя Беларусі): ён не заўсёды адрозніваў, дзе канчаецца беларускай нацыяналізм, а пачынаецца савецкай пропаганды. Разам

Савецкі шпіянаж у ЗША

Цяпер у цэнтры ўвагі амэрыканскай грамадзкасці спраўа асобы, якое не падаецца навет прозывішча, а толькі імя. Гэта «Джон». Прозывішча не ўспаміна- ецца таму, што ёсць спраўа звязаная із шпіянажам.

«Джон» адмовіўся даць Савасцьціяну автографаў, абы прыехаў у Злучаныя Штаты пасля другой сусветнай вайны. Цяпер ён працуе ў вадной з амэрыканскіх дзяржаўных установаў і часта мае спраўу з матарыяламі дзяржаўнасці. Цяпер ён працуе ў вадной з амэрыканскіх дзяржаўных установаў і часта мае спраўу з матарыяламі дзяржаўнасці. Савецкія агенты прарабавалі атрымалі ад Джона гэтыя метарыялі, каб з'ясці, якія пракладаюцца падкаплівіненем. Супра- тойка пасольства ў Вашынгтоне — Савасцьціяну. Тады, каб зламаць яго- ную цвёрдую волю, быў ужыты рады- кальны мэтад. У Злучаныя Штаты пры- везвалі з Савецкага Саюзу брат «Джона» — Уладзімера.

28-га красавіка сёлета «Джон», вяртаючыся дамоў пасля працы, нечакана сустрэўся з сваім братам, якога на бачыў 23 гады. Уладзімер паўтарыў пра- панову супрацоўніка савецкага пасольства Савасцьціяну і сказае свайму брату, што яму будзе забясьпечана ў Савецкім Саюзе добрая пасада і заплачана значная сума грошай за патрэбны інфармаційны агент. Уладзімер аўтографаў у Савецкім Саюзе добрая пасада і заплачана значная сума грошай за патрэбны інфармаційны агент. Уладзімер аўтографаў у Савецкім Саюзе добрая пасада і заплачана значная сума грошай за патрэбны інфармаційны агент.

Федэральнае бюро даследваньня пача- ло сачыць за дзеяньні Савасцьція- нава і братам «Джона» — Уладзімерам. Уладзімер вярнуўся ў Савецкі Саюз з нічым. Супрацоўнік-жа савецкага пасольства Савасцьціяну быў аблешчаны «персонай нон грата» і дзяржаўны дэ- партамент загадаў яму выехаць з Задзі- ношчаных Штатаў.

У сувязі з гэтай спраўай можна пры- гадаць заўважу Хрущову, апублікаваную агенцтвам ТАСС 23-га чэрвеня. Хру- щчоў пачаў тады заяўлі, што шпіянаж патрэбны тыму, што падрыхтоўвае агресію; Савецкі Саюз стаіць моцні за мір і дзе- ля гэтага ня мае намеру займацца шпі- янажам. Гэтыя слова Хрущовы цяжка павініца з падзеямі, якія толькі што ад- біліся ў Нью Ёрку ў Вашынгтоне.

Міністар юстыцыі Злучаных Штатаў Роберт Кэнэды паведаміў у аўторак аўтавакансімі пісцівымі выклады, што супрацоўнік Федэральнага бюро даследваньня ў Савецкага Саюзу і адвітаваць чатырох чалавек, аблешчаны Савецкага Саюзу.

У Нью Ёрку быў арыштаваны савецкі грамадзянін Іван Ягораў, працаўнік Аб'яднаных Націй, а таксама японская жонка — Аляксандра, у Ва- шынгтоне быў арыштаваны мужчына і жанчына, якія жылі пад хвалышыў- мі прозывішчамі — Роберт Болч і Джоў Болч. У сувязі з гэтай спраўай можна пры- гадаць заўважу Хрущову, апублікаваную агенцтвам ТАСС 23-га чэрвеня. Хру- щчоў пачаў тады заяўлі, што шпіянаж патрэбны тыму, што падрыхтоўвае агресію; Савецкі Саюз стаіць моцні за мір і дзе- ля гэтага ня мае намеру займацца шпі- янажам. Гэтыя слова Хрущовы цяжка павініца з падзеямі, якія толькі што ад- біліся ў Нью Ёрку ў Вашынгтоне.

R. C.

ПАВЕ

„Сацрэалізм” ці нявольніцкае выслужванье?

У часапісе «Полымя» (б, 1963) з працы друкунца 2-я частка раману «Улада Саветам» І. Гурскага. У ёй апісваоцца падзея з 1917—1918 гадоў на Беларусі. У гэтым пісцівістарычным рамане аўтар закранае беларускую нацыянальную пытанне: якія пры гэтым абльіве брудам нацыянальныя пачуцці беларускага народа.

Можна сказаць, для І. Гурскага Беларусь ня можа існаваць, як апрычоная дзяржава, ня можа існаваць і беларускі народ, як апрычоная нацыя. У іншым выпадку гэта вяло-б «да разрыву з Рәсей», якай яму даражай навест за «сацыялізм». Наагул ён думает катастроямі калянняя закасцянелага ў «русізме» вясловага «попіка», які толькі ѹможаў чысьці перад сабой «матушку Рәсей» ў «бацишкую царя». Гэты нявольніцкі фанатызм прыводзіць яго да ганьбавання ўсіх тых, хто здолеў падніцца да чалавеческай нацыянальной годнасці, хто пачынаў задумоўвацца над лёсам свайго краю й народу. Адным словам, І. Гурскі згары злічае да «зраднікаў Радзімы» тых Беларусаў, якія дамагаюцца свайго сябягта права «людзім звацца», адкідаючы непатрэбнае апякунства «старэйшага брата».

Ня будзем весьці палеміку з аўтарамі, але верагоднасць пададзеных ім фактаў, якія тычыца так званага «станаўленчыні ўлады саветаў» у Беларусі. Зазначым толькі, што гэтыя факты падмалёўваюцца ім «свята-ружовенкімі хварбамі». Напрыклад, тут Ленін выступае ў вялічыні «свята-пакутніка за лёс чалавечы», якія неназемная істота. Дакладней ягонай копіі у Беларусі зьяўляецца Аляксандар Фёдаравіч (абавязкова Аляксандар Фёдаравіч!) Місынікаў, старшыня Менскага камітэту РСДРП(б), старшыня так званага «Ваенна-рэвалюцыйнага камітэту Заходніх вобласціў й фронту» й. д. Да іх паддаюцца юны большыя і меншыя «змагары за ўладу саветаў». Як іхны анатыпод паказана ў рамане так званая «контррэвалюцый» асаблівасць беларускіх «буржуазных нацыяналістіў». Для яшчэ большага контраксту іншыя анатыподы паказана ў «гініцай» і «падлізінай», людзей-«бяздара», а навет і «крыміналістых». Гэтак «кулак-нацыяналісты» Кастроўскі «вяліць 12-гадовую дзяучынку-сротку», якай потым кідаецца ў рэчку. У судзе ён съветыў, што яна «звар’яцела» з прычыны съмерці бацькоў і суд яго «апраўдвае». Другі «нацыяналісты — пан Сыкімунт» кажную хвіліну згодын «прадаіць Беларусь» Нямеччыне, і. д. д.

Аляксандар Фёдаравіч Місынікаў зьяўляецца на толькі «прыяцелям» працоўнае клясы і змагарам за «уладу саветаў». Ен — «шчыты прыяцель беларускага народу!» Залпрауды, ён як-бы хварайе пры ўспаміні пра Беларусь: «Роўнаядыр, сярод роўных, Беларусь у будучым зойме свае пачасныя месцы паміж народамі. Хацеў-бы я яе ўбачыць праз пяцьдзесяц гадоў... Ажыве духам, зусім іншыя стане Беларусь». Што-ж, траба признаць, гэтае зычэньне Місынікаў споўнілася. Незадаром, змагаючыся з «беларускім буржуазным нацыяналізмам», ён яшчэ ў тую часы трymаўся таго, каб гэтае «прыяцелька-Беларусь» заставалася пры сваім ранейшым назове: «Западная область России». Аднак тут найбольш цікавіць нас наступнае асветчаныне Місынікаў: «Дарагі, што сталася? Я чуў, што ты быў вялікім начальнікам у раёне. Ты-ж іхны чалавек...»

Тады Крывец запраўды зламаным голасам адказаў:

— Дарагі, такіх дурняў яны патрабуюць за граніцай, але ѿ сябе ліквідуюць. Гісторыя Тарашкевіча, Рак-Міхайлоўскага, Мятлы, Валынца і шмат іншых у мініятуры...

З Пятрусём я сядзеў на доўга. Мяне вывезлі ў полацкую турму, а ён застаўся. Ведаю, што яго на допытах жорстка катаўвалі. Будучы ў польскай арміі ува Ўзбекістане, а пазней на Блізкім Усходзе, яго шукаў і не знайшоў. Маглі яго «шлёнчыць» у вялейскай турме, або падчас эвакуацыі гэтай турмы, калі пачалася вайна з Немцамі, а можа замарылі не дзе ў лягеры. Бог ведае...

Ваньковіч вельмі патрыятычна і патэтычна апісвае съмерць Камінскага. Факты запраўдныя, але ў Ваньковіча — крышку тэатральную. Батальён Камінскага амаль быў выбіты, уся сувязь парваная. Тады Камінскі ўстаў і пайшоў шукаць рэшткаў батальёну. У той мамент, як ён выйшаў на адкрыты прастору, атрымаў сэрыю з кулямётам ў грудзі. А калі яго знослі — паводле Ваньковіча, ён два разы сказаў: «Гэта за Польшу!»

Камінскі быў Паляк і патрыёт. Гэтыя слова ён мог сказаць, але не пасыля сэрыю з кулямётам ў грудзі. Тут, здаецца Ваньковіч, паводле добраага акрэсленія Высьпяшынскага, «патрыятычна забаламуціўся».

Аднак наагул вэрыя Ваньковіч аба съмерці Камінскага адпавядае запраўднасці. У шалёнім агні артылерый, мінамётай і ручнай зброі батальён гінуў. У гэтым пекле ня толькі генэрал не камандаваў корпусам, ці дывізіяй, палкоўнік брыгадай ці батальёнам, але часта — і капраль сваім звязкам. Тады Камінскі, які меў пры себе толькі некалькі жаўнеру, устаў.

— Ну што-ж, траба ісці шукаць батальён.

У гэты мамант сэрыя спандаў аперасекла яму грудзі. За ім поўз ягона «ніянька» — раскулачаны беларускі сялянін Марцішонак, які даваў палкоўніку стратэгічны парады:

некалькі жаўнеру. Работнікаў, вяскоўтай беднатаў батракоў зусім ня было».

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся. Работнікаў, вяскоўтай беднатаў батракоў зусім ня было».

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нікто ня выбіраў!» На хвіліну дапусцім, што ю запраўды долегаты на Кангрэс не выбіраўся, але вызначыліся. Але-ж навет у такім выпадку трэба паславіць пытанне, як-же выбіраўся.

Палершае, як вельмі коратка і павалышавіцу. І. Гурскі распраўляеца з прадстаўніцтвам на Кангрэсе: «дэлегатаў нік

